

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **J. K.**, nar. X,
st. příslušnost X
pobytem X
zastoupen Mgr. Jiřím Chlaněm, advokátem
sídlem Točitá 1964/34, 140 00 Praha 4 - Krč

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2024, č. j. OAM-329/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. O nákladech tlumočníka **bude rozhodnuto** samostatným usnesením.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem

k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Chorvatská republika.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že žalovaný nepřihlédl v řízení ke všemu, co v něm vyšlo najevo, a nezjistil řádně skutkový stav. Posouzení věci bylo podle něj formální. Namítl, že v Uzbekistánu má dluhy, které nezpůsobil, a proto se musí živit v ČR, kde by chtěl být s ohledem na nízkou kvalifikaci a poptávku na trhu jako řidič..
3. Žalovaný navrhl odmítnutí žaloby jako duplicitní. S odkazem na správní spis shrnul důvody rozhodnutí i žaloby s tím, že ji považuje za zcela účelovou a bezpředmětnou.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Žaloba **není** důvodná.
6. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
7. Soud se dále zabýval naplněním podmínek čl. 12 nařízení Dublin III, neboť předcházející kritéria určení příslušnosti uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou.
8. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
9. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
10. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel

neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

11. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 4. 3. 2024. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce je držitelem chorvatského víza vydaného dne 21. 2. 2023 s dobou platnosti od 6. 3. 2023 do 20. 4. 2023. Dále ze spisu plyne, že žalobce byl držitelem chorvatského pobytového oprávnění do 28. 12. 2023.
12. V rámci poskytnutí údajů v žádosti žalobce uvedl, že do ČR přicestoval z Chorvatska ihned po vyřízení pobytového oprávnění. Vycestoval pouze 6. 7. 2023 do Polska k poskytnutí otisků prstů pro účely žádosti o pobyt v Polsku. Neví, jestli není v Uzbekistánu stíhán, neboť pracoval ve společnosti X jako účetní v době, kdy tam vznikla škoda ve výši 200 000 USD v důsledku činnosti ředitele společnosti. S ohledem na možné stíhání se do Uzbekistánu nechce vrátit. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v Chorvatsku pracoval na stavbě, dostával málo peněz, v Chorvatsku problémy neměl, neuměl chorvatsky. V ČR má alespoň jednoho přítele a domluví se tu rusky, kromě příjemného prostředí byl důvodem pro vycestování i dobrý plat. V ČR pracoval taktéž po stavbách. Do Chorvatska se vrátit nechce, příbuzné ani sociální vazby v EU nemá.
13. Obecně dále platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
14. Zároveň bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Chorvatska.
15. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly adekvátně prokázány.
16. Žalobce nepopisuje žádné důvody, které by mu bránily v návratu do Chorvatska. Jediné skutečnosti, které uvádí, se váží k jeho dluhům v Uzbekistánu, což může být relevantní pouze v rámci azylového řízení, nikoliv pro posouzení otázky příslušnosti.
17. Další důvody, které žalobce v žalobě uváděl, tj. snaha pracovat v ČR jako řidič s ohledem na svou nízkou kvalifikaci, taktéž nejsou relevantní pro posouzení otázky příslušnosti. Nejedná se dokonce ani o azylově relevantní důvod, tím méně se jedná o důvod, pro který by mělo dojít k uplatnění diskrečního oprávnění žalovaného. Soud nemohl opomenout to, že obsah žaloby nekoresponduje s obsahem vyjádření žalobce ve správním řízení, ve kterém žalobce uváděl to, že v Uzbekistánu pracoval jako účetní (což nesvědčí o jeho nízké kvalifikaci), a dále to, že v ČR pracuje na stavbách, nikoliv jako řidič.
18. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Chorvatska. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že otázkou poskytnutí mezinárodní

ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Chorvatské republiky.

19. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Za dané skutkové situace se žalovaný nebyl povinen výslovně zabývat tím, zda by žalobce mohl problémům, které měl v zemi původu, čelit i na území Chorvatské republiky. Žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Jelikož u jednání nedoložil tlumočnický vyčíslení nákladů, bude o jeho odměně rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 24. července 2024

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce